

Kohtuasi C-614/21**Eelotsusetaotluse kokkuvõte vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 98 lõikele 1****Saabumise kuupäev:**

4. oktoober 2021

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Haagi esimese astme kohus, 's-Hertogenboschi kohtumaja, Madalmaad)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

4. oktoober 2021

Kaebaja:

G

Vastustaja:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (justiits- ja julgeolekuküsimuste riigisekretär, Madalmaad)

Põhikohtuasja ese

Vastustaja jättis läbi vaatamata kaebaja varjupaigataotluse, kuna tema hinnangul vastutab selle läbivaatamise eest Malta. Kaebaja vaidlustab selle otsuse, kuna ta kardab, et Maltale üleandmise korral satub ta harta artikliga 4 vastuolus olevasse olukorda.

Eelotsusetaotluse ese ja õiguslik alus

Rechtbank (esimese astme kohus) esitab ELTL artikli 267 alusel eelotsuse küsimused vastastikuse usalduse põhimõtte ulatuse ja eesmärgi kohta seoses taotleja üleandmisega vastutavale liikmesriigile, kui selles liikmesriigis rikutakse kaebaja ja üldiselt kolmandate riikide kodanike põhiõigusi mh nende tagasisaatmise (*pushback*) ja kinnipidamise tõttu. Samuti tekib küsimus, millised tõendid on taotleja käsutuses ja milline tõendamisstandard on kohaldatav, kui

taotleja väidab, et üleandmine tuleb Dublini määruse artikli 3 lõike 2 alusel keelata.

Eelotsuse küsimused

I Kas Dublini määrust, arvestades selle põhjendusi 3, 32 ja 39 koostoimes Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklitega 1, 4, 6, 18, 19 ja 47, tuleb tõlgendada ja kohaldada nii, et riikidevahelise usalduse põhimõte on jagamatu, millest tuleneb, et liidu õiguse rasked ja pidevad rikkumised, mille paneb võimalik vastutav liikmesriik enne üleandmist toime kolmandate riikide kodanike suhtes, kes ei ole (veel) Dublini määruse alusel tagasipöördunud, välistavad täielikult üleandmise sellele liikmesriigile?

II Juhul kui vastus sellele küsimusele on eitav: Kas Dublini määruse artikli 3 lõiget 2 koostoimes Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklitega 1, 4, 6, 18, 19 ja 47 tuleb tõlgendada nii, et olukorras, kus vastutav liikmesriik rikub raskelt ja pidevalt liidu õigust, ei või üleandev liikmesriik kohaldada riikidevahelise usalduse põhimõtet, vaid peab kõrvaldama kõik kahtlused selle suhtes, et taotleja satub pärast üleandmist Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikliga 4 vastuolus olevasse olukorda, või siis tõendama, et seda ei juhtu?

III Milliste tõenditega saab taotleja põhjendada oma väiteid, et tema üleandmine on vastuolus Dublini määruse artikli 3 lõikega 2, ja milline tõendamisstandard on seejuures kohaldatav? Kas üleandval liikmesriigil on, arvestades Dublini määruse põhjendustes esitatud viiteid liidu õigustikule, kohustus teha koostööd või veenduda esitatud andmete õigsuses või tuleb kolmandate riikide kodanike põhiõiguste raske ja pideva rikkumise korral nõuda vastutavalt liikmesriigilt individuaalseid tagatisi selle kohta, et pärast taotleja üleandmist austatakse (kõigiti) tema põhiõigusi? Kas vastus sellele küsimusele on teistsugune, kui taotlejal puuduvad tõendid, kuna oma järjepidevate ja üksikasjalike avalduste toetuseks ei suuda ta esitada dokumente, samal ajal kui seda ei saa avalduste laadi arvestades oodata?

Viidatud liidu ja rahvusvahelise õiguse normid

Genfi pagulasseisundi konventsiooni (edaspidi „Genfi konventsioon“) artiklid 1 ja 33

Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklid 1, 4, 6, 18, 19, 47, 51 ja 52

Määruse (EL) nr 604/2013 (edaspidi „Dublini määrus“) põhjendused 3, 19, 32 ja 39 ning artiklid 3–5 ja artikkel 17

Direktiivi 2011/95/EL artikkel 4

19. märtsi 2019. aasta kohtuotsus Jawo (C-163/17, EU:C:2019:218, punktid 78–92)

16. veebruari 2017. aasta kohtuotsus C. K. jt (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punktid 59, 63–65, 75 ja 76)

Kohtuasja asjaolude ja menetluse lühikokkuvõte

- 1 Kaebaja esitas 19. juunil 2019 varjupaigataotluse Maltal. Pärast sellesse liikmesriiki saabumist peeti teda kolm kuud kinni ja ta viibis neli kuud pagulaslaagris. Raske tööõnnetuse tõttu haiglaravil viibimise järel teatati talle, et ta peab pagulaslaagrist lahkuma. Hoolimata terviseprobleemidest oli ta sunnitud töötama, sest ta ei saanud enam abi. Kui ta Maltalt 5. detsembril 2020 lahkus, ei olnud teda varjupaigataotluse esitamise põhjuste kohta veel ära kuulatud.
- 2 Kaebaja sisenes 12. jaanuaril 2021 Madalmaadesse ja taotles seal varjupaika. Kuna vastustaja hinnangul vastutab varjupaigataotluse läbivaatamise eest Malta, jättis vastustaja 22. märtsi 2021. aasta otsusega kaebaja varjupaigataotluse läbi vaatamata. Malta ja Madalmaad olid juba 9. veebruaril 2021 sõlminud kokkuleppe vastutuse tunnustamise kohta.
- 3 Kaebaja esitas selle otsuse peale 22. märtsil 2021 kaebuse ja lisaks sellele taotles Voorzieningenrechter'ilt (ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik) esialgse õiguskaitse meetme kohaldamist. Nimetatud kohtunik tegi 2. aprillil 2021 esialgse õiguskaitse meetme kohaldamise otsuse ja keelas kaebaja üleandmise Maltale enne kaebuse lahendamist.

Põhikohtuasja poolte peamised väited

- 4 Kaebaja kardab, et pärast Maltale üleandmist rikutakse tema põhiõigusi. Selle põhjendamiseks esitab ta enda avaldused, temaga juhtunud õnnetusega seotud tõendid ja teabe kolmandate riikide kodanike Maltal vastuvõtmise kohta.
- 5 Vastustaja leiab, et vastastikuse usalduse põhimõtte alusel (mida küsimustes on nimetatud riikidevaheliseks usalduseks) võib lähtuda sellest, et kaebaja põhiõigusi pärast tema Maltale üleandmist ei rikota. Kaebaja ei ole oma avaldusi, mis puudutavad tema vastuvõtmist Maltal, dokumentidega tõendanud. Vastuseks kaebaja väitele, et teda ei ole veel ära kuulatud ja tema varjupaigataotluse kohta ei ole veel otsust tehtud, viitab vastustaja vastutuse tunnustamise kokkuleppele.
- 6 Lisaks märgib vastustaja, et tema otsus ei ole vastuolus Euroopa Kohtu ja Euroopa Inimõiguste Kohtu praktikaga, ja et puudub alus varjupaigataotluse läbivaatamine Dublini määruse artikli 3 lõikele 2 tuginedes Maltalt üle võtta.

Eelotsusetaotluse põhjenduste lühikokkuvõte

- 7 Rechtbank (esimese astme kohus) leiab, et Dublini määruse kohaldamisel kehtib vastastikuse usalduse põhimõte ning lähtuda võib sellest, et taotleja ei satu pärast üleandmist harta artikliga 4 vastuolus olevasse olukorda. Kui taotleja väidab vastupidist, peab ta seda ka tõendama.
- 8 Dublini määruse artikli 3 lõike 2 kohane läbivaatamine puudutab üksnes üleandmisjärgset olukorda, eelkõige vastuvõtmist ja elamistingimusi ning varjupaigamenetluse nõuetekohasust vastutavas liikmesriigis, kusjuures viimati nimetatud hõlmab ka seda, et välismaalane võib tehtud otsuse vajaduse korral edasi kaevata.
- 9 Menetlustes, mis puudutavad üleandmisotsuseid Dublini määruse tähenduses, peab Rechtbank (esimese astme kohus) üha sagedamini lahendama õigusküsimust, kas vastastikuse usalduse põhimõte on kohaldatav olukorras, kus ilmselgelt rikutakse põhiõigusi eri liikmesriikide territooriumil või eri liikmesriikide poolt. Teatatud on paljudest tagasisaatmise juhtudest (*pushbacks*) ja kolmandate riikidega sõlmitakse kokkuleppeid liitu sisenemise takistamiseks (*pullbacks*).
- 10 Samal ajal peavad liikmesriigid järgima Genfi konventsiooni, Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni (edaspidi „EIÕK“) ja hartat. Neis kehtestatud tagasisaatmise lubamatuse põhimõte, mis Euroopa Inimõiguste Kohtu hinnangul eeldab varjupaiga taotlemise põhjuste uurimist igal üksikjuhtumil, minetab siiski tähtsuse, kui kolmandate riikide kodanikel tehtaks tegelikult võimatuks siseneda liidu territooriumile, et taotleda rahvusvahelist kaitset.
- 11 Rechtbank (esimese astme kohus) teeb kohtuotsuse Jawo põhjal järelduse, et vastastikuse usalduse põhimõte tähendab seda, et liikmesriigid peavad alati austama kõiki põhiõigusi ja tagama nende järgimise kõigi isikute puhul.
- 12 Tagasisaatmise ja liitu sisenemise takistamisega kahjustatakse aga Dublini määruse tõhusust ja vastastikuse usalduse põhimõtet. Varjupaigataotlejaid ähvardab tagasisaatmise oht ja neil takistatakse teatud liikmesriikides kaitset taotleda. See omakorda suurendab survet teiste liikmesriikide suutlikkusele anda varjupaika ja võtta vastu varjupaigataotlejaid.
- 13 Taotlust menetlev asutus võib eespool nimetatud põhimõtte alusel lähtuda sellest, et taotleja põhiõigusi pärast tema üleandmist ei rikota. Kui taotleja siiski kohtus tõendab, et tema põhiõigusi ja/või üldiselt kolmandate riikide kodanike põhiõigusi vastutavas liikmesriigis ja vastutava liikmesriigi poolt pidevalt rikutakse, tekib küsimus, kas sellises olukorras tuleb üleandmine täielikult keelata ja/või kas vastutava liikmesriigi kindlaksmääramisel saab automaatselt tugineda vastastikuse usalduse põhimõttele.
- 14 Rechtbanki (esimese astme kohus) veendumuse kohaselt saadab Malta varjupaigataotlejaid ulatuslikult tagasi ning seal esineb struktuurseid puudusi

seoses suutlikkusega varjupaigataotlejaid vastu võtta ja vastuvõtu nõuetekohasusega. Samuti peetakse sisserändajaid pidevalt kinni ja nende kinnipidamise tingimused on eriti halvad. Lisaks rikutakse kinnipidamise vaidlustamise menetluses õigusnorme, kuna tagatud ei ole õigust pöörduda kohtusse ja kasutada õigusabi. Põhiõigusi ei rikota mitte ainult välispiiril, vaid ka pärast riiki sisenemist. Pealegi ei eita Malta erinevalt teistest liikmesriikidest, et ta ei suuda oma rahvusvahelisi kohustusi enam täita.

- 15 Rechtbanki (esimese astme kohus) arvates kujutavad tagasisaatmise juhud endast harta artiklite 1, 4, 18 ja 19 rikkumist. Samuti on Euroopa Inimõiguste Kohus korduvalt otsustanud, et viis, kuidas Malta varjupaigataotlejaid kinni peab, rikub EIÕK artiklit 5.
- 16 Järgnevalt tekib Rechtbankil (esimese astme kohus) küsimus vastastikuse usalduse põhimõtte ulatuse kohta ja ta soovib teada, kas seda on võimalik osadeks jagada vastavalt sellele, kus ja millisel perioodil hartat rikutakse, milliste põhiõigustega on see seotud ja mil määral on tähtis vastutava liikmesriigi hoiak.
- 17 Harta ega EÕIK ei näe ette kõigi põhiõiguste hierarhiat. Seetõttu tuleneb vastastikuse usalduse põhimõttest Rechtbanki (esimese astme kohus) hinnangul nõue austada kõiki põhiõigusi alati ja kõigi liikmesriikide territooriumil ning mitte ainult varjupaigataotlejate puhul, kes pöörduvad tagasi varjupaigataotluse läbivaatamise eest vastutavasse liikmesriiki.
- 18 Juhul kui Euroopa Kohus tõlgendab liidu õigust nii, et hinnata tuleb üksnes harta artikli 4 rikkumise ohtu asjaomase taotleja puhul, teeb Rechtbank (esimese astme kohus) järelduse, et Euroopa Kohtu hinnangul on vastastikuse usalduse põhimõtte osadeks jagatav. Sel juhul palub Rechtbank (esimese astme kohus) Euroopa Kohtul selgitada, millist õiguslikku alust tuleb seejuures kohaldada.
- 19 Keskne õigusküsimus on, kas kohtud peavad jagama vastastikuse usalduse põhimõtte osadeks nii, et tegemist on usaldusega enne üleandmist ja usaldusega pärast üleandmist, usaldusega tagasipöörduva varjupaigataotleja konkreetse olukorra vastu ning usaldusega selle vastu, et vastutav liikmesriik austab kolmandate riikide kodanike kõiki põhiõigusi.
- 20 Otsus põhineb „usaldusel“, kui tegemist on oodatavate tulevaste sündmustega. Kui tegelikult on kindlaks tehtud, et vastutav liikmesriik ei täida oma kohustust austada põhiõigusi, tekib küsimus, millel see usaldus siis põhineb.
- 21 Esiteks küsitakse, kas juhul, kui on tuvastatud, et vastutav liikmesriik on raskelt ja pidevalt rikkunud kolmandate riikide kodanike mitut põhiõigust, tuleb üleandmine sellele liikmesriigile juba sellel põhjusel keelata. Kui vastus sellele küsimusele on eitav, tekib seejärel küsimus, kas hinnates, kas tegemist on olukorraga Dublini määruse artikli 3 lõike 2 tähenduses, tuleb endiselt lähtuda vastastikusest usaldusest.

- 22 Rechtbank (esimese astme kohus) soovib teada, kas väljendit „[kohtlemine] liikmesriikides“, mida Euroopa Kohus kasutab kohtuotsuse Jawo punktis 82, tuleb mõista nii, et see tähendab „liikmesriikides ja/või liikmesriikide poolt“. Kui seda väljendit tuleb tõlgendada kitsalt tähenduses „liikmesriigi territooriumil“, siis võtab see harta artiklitelt 18 ja 19 ning Dublini määruse artikli 3 lõikelt 1 tähenduse. Kui varjupaigataotlejaid hoitakse liikmesriikide territooriumilt eemal, ei saa nimelt toime panna rikkumist „liikmesriikides“.
- 23 Dublini määruse põhjendus 32 näib viitavat sellele, et kohustus austada põhiõigusi tekib niipea, kui varjupaigataotleja kuulub liikmesriikide (jurisdiktsiooni või) mõju alla, ja mitte alles pärast seda, kui ta on liitu tegelikult sisenenud. Teistsugune tõlgendus kahjustab harta ja Dublini määruse artikli 3 lõike 1 soovitatavat toimet, kuna liikmesriik võib vastutusest seoses kolmanda riigi kodanikuga vabaneda, kui ta tegelikult takistab tal riiki siseneda.
- 24 Lisaks võib üleandmine olla vastuolus Dublini määruse artikli 3 lõikega 2. Viidatud sätte kohaldamisel tuleb hinnata, millisesse olukorda satub taotleja pärast üleandmist. Vastavalt kohtuotsuse Jawo punktile 82, mis vastab Dublini määruse põhjendusele 32, peab rahvusvahelist kaitset taotlevate „isikute kohtlemine“ olema muu hulgas kooskõlas harta ja EIÖK nõuetega. Seega on ilmselge, et vastastikuse usalduse põhimõtte ulatus ja ajavahemik, mille jooksul peavad liikmesriigid oma kohustusi täitma, ei piirdu üleandmisele järgneva ajavahemikuga ega pelgalt harta artikli 4 järgimisega.
- 25 Rechtbank (esimese astme kohus) soovib Euroopa Kohtult teada, kui kitsalt tuleb tõlgendada Dublini määruse artikli 3 lõiget 2 ja kas arvestada tuleb üksnes harta artikli 4 või kõigi põhiõiguste järgimist.
- 26 Lisaks palub Rechtbank (esimese astme kohus) selgitada küsimust, kas põhiõiguste rikkumise ohu ulatust pärast üleandmist mõjutavad ka taotleja või kolmanda riigi kodanike suhtes enne üleandmist üldiselt toime pandud rikkumised. Erinevalt direktiivist 2011/95 ei sisalda Dublini määrus nimelt ühtegi sätet, mille kohaselt räägib varasem tagakiusamine selgelt selle kasuks, et taotleja kartus on põhjendatud.
- 27 Käesolevas asjas tehti üleandmisotsus pärast seda, kui oli sõlmitud vastutuse tunnustamise kokkulepe. See annab Madalmaade õiguspraktika kohaselt tagatise, et ei rikuta harta artiklit 4. Rechtbank (esimese astme kohus) soovib teada, kas see kehtib ka Maltal kujunenud olukorras.
- 28 Madalmaade antud tõlgendusest sellele kokkuleppele tuleneb, et kokkuleppe sisu ja ulatus lähevad kaugemale sellest, mida on liidu seadusandja soovinud Dublini määruse artiklis 18. Viidatud sätte tagab nimelt varjupaigataotleja vastuvõtmise või tagasivõtmise, kuid ei taga varjupaigataotluse läbivaatamist. Seetõttu palub Rechtbank (esimese astme kohus) Euroopa Kohtul täpsustada ka vastutuse tunnustamise kokkuleppe ulatust.

- 29 Lisaks tekib küsimus, milline tähtsus on vastutava liikmesriigi hoiakul. Euroopa Kohus on selle kohta kohtuotsuse Jawo punktis 92 märkinud, et asutuste ükskõiksuse korral peavad üleandmist takistavad puudused olema „eriti olulised“. Seejärel tekib küsimus, kas kõnealune olulisuse määr on madalam, kui asutused ei ole ükskõiksed. Varjupaigataotleja jaoks on siiski vähetähtis, kas tema põhiõiguste rikkumine põhineb vastutava liikmesriigi ükskõiksusel või tegevusetusel. Õiguslikust aspektist ei saa ka kolmandate riikide kodanike suur rändevoog ja sellega seotud praktilised probleemid olla põhjendus, millele tuginedes loobutakse täitmast liidu õigusest tulenevaid kohustusi austada põhiõigusi.
- 30 Rechtbanki (esimese astme kohus) esitatud küsimused puudutavad erinevalt kohtuasjadest C-254/21, C-228/21, C-297/21, C-315/21 ja C-328/21 olukorda, kus võimalikus vastutavas liikmesriigis esineb enne üleandmist tõsiseid puudusi seoses liikmesriigile liidu õigusest tulenevate kohustustega järgida põhiõigusi, mistõttu ei tegutse liikmesriik õiguslike nõuete raames, vaid rikub neid. Küsimused puudutavad üksnes seda, kas üleandmine tuleb täielikult keelata, ja teise võimalusena, kas vastastikuse usalduse põhimõtte tuleb vastutava liikmesriigi kindlaksmääramisel kohaldamata jätta, kui enne üleandmist on rikutud põhiõigusi või üldiselt kolmandate riikide kodanike õigusi.
- 31 Kui üleandmine ei ole juba neil asjaoludel välistatud, tekib järgnevalt küsimus, kas liikmesriik, kes soovib taotleja üle anda, võib tugineda vastastikuse usalduse põhimõttele või peab ta liidu õiguse kohaselt ise kõrvaldama kõik kahtlused selle suhtes, et pärast üleandmist rikutakse harta artiklit 4, või siis tõendama, et seda ei juhtu.
- 32 Viitega 16. veebruari 2017. aasta kohtuotsusele C. K. jt (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127) soovib Rechtbank (esimese astme kohus) Euroopa Kohtult teada, kas üleandev liikmesriik peab juhul, kui taotleja esitab objektiivsed tõendid enne üleandmist toime pandud põhiõiguste raskete rikkumiste kohta, välistama, et üleandmisega kaasneb tegelik harta artikli 4 rikkumise oht, ja järelikult kõrvaldama kõik tõsised kahtlused selle suhtes, et pärast üleandmist järgitakse hartaga tagatud põhiõigusi.
- 33 Tõendamiskoormise ümberpööramine vastab liikmesriikide kohustustele. Pealegi on liikmesriikidel seda tõendamiskohustust hõlpsam täita kui taotlejal. Vastutuse tunnustamise kokkuleppega on juba tagatud, et vastutav liikmesriik täidab talle Dublini määruse artiklist 18 tulenevaid kohustusi. Lisaks võiks nõuda sõnaselgeid tagatisi, mis muu hulgas puudutavad pärast üleandmist toimuvat vastuvõtmist, ning hinnata, mil määral peetakse neist tagatistest kinni.
- 34 Juhul kui Euroopa Kohus tõlgendab liidu õigust nii, et vastastikuse usalduse põhimõtte kohaselt ei ole üleandval liikmesriigil olenemata sellest, et varem on rikutud muid põhiõigusi kui harta artikkel 4, üksikasjalikumat põhjendamis- ja läbivaatamiskohustust, siis tekib küsimus, kuidas saab taotleja tõendada, et üleandmine on vastuolus Dublini määruse artikli 3 lõikega 2.

- 35 Samuti soovib Rechtbank (esimese astme kohus) teada, milliseid nõudeid ja millist kriteeriumi tuleb kohaldada tõenditele, mille taotleja esitab selleks, et põhjendada oma kartust, et pärast üleandmist satub ta harta artikliga 4 vastuolus olevasse olukorda. Rakendusmääruse (EL) nr 118/2014 II lisas ei ole nimelt loetletud ühtegi tõendit seoses Dublini määruse artikli 3 lõike 2 ja artikli 17 lõike 1 kohaldamisega.
- 36 Arvestades Dublini määruse lähtekohta, nimelt seda, et erandi puudumise korral korraldatakse isiklik vestlus, et teha kindlaks vastutav liikmesriik, peaks oluline olema taotleja avaldus oma kogemuste kohta vastutavas liikmesriigis. See avaldus võib nimelt sisaldada pidepunkte, millele tuginedes tuleb üleandmine Dublini määruse artikli 3 lõike 2 alusel keelata, või millele tuginedes võtab liikmesriik, kes peab kindlaks määrama vastutava liikmesriigi, varjupaigataotluse läbivaatamise üle.
- 37 Sellise tõlgenduse õigsus tähendab, et kontrollida tuleb taotleja avalduse usutavust. Euroopa Kohtul palutakse seda selgitada ja märkida, milliseid nõudeid võib taotlejale kehtestada. Rechtbanki (esimese astme kohus) arvates ei või need nõuded siiski olla nii kõrged, et nende täitmine oleks taotleja jaoks võimatu.
- 38 Pealegi ei saa taotleja nõuda vastutavalt liikmesriigilt tagatist. Põhimõte, mille kohaselt peab taotleja juhul, kui pärast üleandmist rikutakse tema põhiõigusi, pöörduma vastutava liikmesriigi asutuste poole, tähendab, et kõigepealt peab taotlejast olema saanud rikkumise ohver, olgugi et varasemad põhiõiguste rikkumised olid üleandvale liikmesriigile teada või oleksid pidanud teada olema.
- 39 Dublini menetlustes põhinevad varjupaigataotlejate varasemad kogemused sageli „negatiivsetel asjaoludel“, nagu menetluses osalemise või vastuvõtmise takistamine. Sedalaadi rikkumisi on eriti raske tõendada, seda enam, et üldjuhul ei väljastata selle kohta ühtegi dokumenti. Seetõttu tuleb ka selgitada, milliste tõenditega saab taotleja põhjendada oma väidet, et üleandmine on vastuolus Dublini määruse artikli 3 lõikega 2, ning millised nõuded ja milline tõendamisstandard on kohaldatav taotleja enda avalduste suhtes.
- 40 Samuti tuleb selgitada, kas liikmesriikidel on direktiivi 2011/95 artiklis 4 sätestatuga sarnane koostöökohustus ja kas üleandev liikmesriik peab sellises olukorras, nagu on kujunenud Maltal, kompenseerima taotleja esitatud tõendeid, et vältida tema põhiõiguste rikkumist pärast üleandmist.
- 41 Arvestades suurt hulka sarnaseid kohtuasju, mille menetlemist ei saa peatada kuni Euroopa Kohtu otsuse tegemiseni, taotleb Rechtbank (esimese astme kohus) käesoleva kohtuasja lahendamist Euroopa Kohtu kodukorra artiklis 105 ette nähtud kiirendatud menetluses.